

[Kristian Nygaard.]

lyste her i Folketinget den 5. December 1939, at man dengang i de sidste 5 Aar hvert Aar havde ydet et Beløb paa 1 000 Kr. I Forhold til Sagens Betydning forekommer det mig at være et meget lille Beløb, og jeg vil gerne henstille til den højtærede Landbrugsminister, at dette Tilskud sættes betydeligt op. I en Tid, hvor vi arbejder med Lovforslag, hvorefter der kan bygges Landarbejderhuse, uden at vedkommende Byggherre selv skal udrede noget af Byggeomkostningerne, i en Tid, hvor man overvejer at yde offentlige Bosætningslaan til unge, der vil gifte sig, forekommer det mig, at det er paa sin Plads, at Lovgivningsmagten opfordrer Ungdommen i By og paa Land til i Tide at tænke paa og gaa i Gang med Opsparing, og naar en saadan Opfordring kunde følges af et virkeligt Tilbud om Hjælp til Selvhjælp, har jeg den Tillid til dansk Ungdom, at der vil komme helt anderledes Gang i Opsparingen i Tiden, der kommer, end der har været hidtil.

Hvis det nu mod Forventning skulde ske, at den højtærede Minister ikke finder Muligheder for at skaffe Pengene til en saadan tiltrængt Opmuntring, kunde jeg have Lyst til at erindre om, en Samtale, som Johan Skjoldborg lader finde Sted i en af de mange smaa Fortællinger, han har skrevet. Det er en Husmand, der vil laane Penge hos en Gaardmand til at bygge en Ajelebeholder for. Gaardejeren, der for øvrigt respekterer Husmandens Dygtighed, spørger: Har du Raad til at bygge Ajelebeholder? Og Husmanden svarer: A har et Raad te o la vær'. Og Husmanden fik Pengene. Hvis man stiller Spørgsmaalet saaledes: Har vi Raad til at støtte Ungdommens Uddannelse og dens Opsparing, saa svarer jeg: Vi har ikke Raad til at lade være; en saadan Støtte skal nok vise sig at være af den Slags, der bærer gode Renter; den giver mere, end den tager. Derfor vil en saadan Støtteforanstaltning være baade klog og forstandig.

Jeg vil dernæst gerne henstille til den højtærede Arbejds- og Socialminister, at den højtærede Minister giver Folketinget fornødne Oplysninger om, hvorledes Loven om Beskæftigelse har virket, siden den ved dette Aars Begyndelse i betydelig udvidet Form blev fornyet. Navnlig interesserer det mig at faa at vide, hvorvidt man efter denne Lov har iværksat Beskæftigelse ved Istandsættelse af private Veje. Der findes i de fleste Egne af Landet adskillige Ejendomsbesiddere, der ejer saadanne Veje. De er nok private, men de befærdes daglig

af Postbude, Skolebørn, Mælkevogne og andre nødvendige Køretøjer. I adskillige Tilfælde er Færdselen paa disse større end paa de offentlige Sogneveje. Enkelte Ejendomsbesiddere kan have Vedligeholdelsespligt for saadanne Veje paa flere Kilometers Længde. Det siger sig selv, at det ofte er en næsten uoverkommelig Byrde at holde disse Veje blot i nogenlunde Orden, og derfor kan Beskæftigelsesloven her faa overordentlig stor Betydning. Det er et samfundsnyttigt Arbejde, og det kan udføres paa alle Aarstider, naar ikke Sneen dækker eller Frosten binder Jorden. Endelig kræves der ikke særlig uddannede Folk, enhver, der har Kræfter og Sundhed i Behold, kan gøre Fyldest ved dette Arbejde. Derfor skulde det glæde mig, om Vinterens Arbejdsmuligheder ogsaa kom til at omfatte disse ofte haardt tiltrængte Istandsættelser af private Veje.

Til sidst vil jeg gerne rette en Tak til den højtærede Kirkeminister, fordi han flere Gange, nu sidst ved det konservative Landsraadmøde, har udtalt — jeg beder om Formandens Tilladelse til et kort Citat —:

„Vi vil ikke række Haanden til, at onde Tider skal benyttes til at trykke de daarligst stillede Medborgere længere ned Vi skal aldrig glemme, at det er os andre, der har det meget bedre end dem, der maa ty til den sociale Lovgivning.“
Hvis disse Ord omsættes i praktiske Lovparagraffer, tror jeg, Sociallovens forestaaende Ændringer kan gennemføres med fuld Tilslutning fra de fem Samlingspartier. Jeg tror ogsaa, at Mulighederne da er til Stede for at tilvejebringe den nødvendige sociale Ligevægt og dermed Folkets Forstaaelse af, at det er ikke alene kønne Ord, der lyder fra Christiansborg, men at der staar Handling bag Ordene, Handling præget af Sammenhold og Levevilje.

Ogsaa i disse sorgtunge Tider, hvor saa meget er mærket af Tidens Alvor, lyder det til os:

„Fremad i det smaa som i det store.
Frem i samlet Flok og Enkeltmand.
Fremad for Nødvendighedens Spore.
Frem af Kærlighed til Folk og Land.“

Vagn Bro: Jeg vilde gerne tillade mig at henlede først den højtærede Undervisningsministers, derefter den højtærede Justitsministers Opmærksomhed paa et Par Spørgsmaal.

Til den højtærede Undervisningsminister vilde jeg sige et Par Ord om Tilskud til Kursus, der forbereder ældre Elever til Præliminæreksamen.